



Есень

Отъ тъмни небосклони
Дъждъ хлапенъ се излива;
Гората листи рони —
И кротичко заспива!

Цвѣтята тихо шъпнатъ
За хубавата пролѣтъ —
И люшката се, и тръпнатъ,
И тихичко се молятъ...

Вуйчо Ваню



Воловарчета

Диньо яхна магаренцето, подкара воловетъ и
шомъ излѣзе на пѣтя викна прѣзь плета на съсъ-
дитъ си:

— Хайде, Гошо, азъ вече тръгвамъ!

— Сега, сега! — обади се Гошо, изкочи бързо
и подкара тѣхнитъ волове.

Двамата приятели излѣзоха вѣнъ отъ село.
Слънцето бѣше изгрѣло и прѣдъ тѣхъ се изпрѣчи